

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Phenix-Fuglen. Et Angelsachsisk Kvad førstegang udgivet med Indledning, Fordanskning og Efterklang

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 10. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_679-txt-shoot-idm415/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

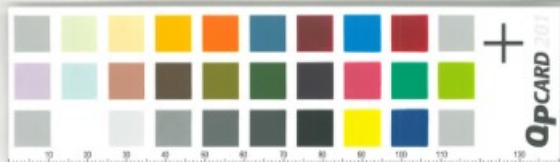
[Læs CC0-erklæringen](#)

fordi det i alle Møder ma kaldes en offentlig Sag, og fordi den hænger paa det nærmeste sammen med den Angel-Sachsiske Litteraturs nærværende Tilstand og Udsigt, som jeg tør haale, mine Læsere vil skienke lidt af den Opsærksomhed, den i mine Öine forjener.

Det var i Aaret 1826, da jeg, saa at sige, stod ledig paa Torvet, Kong Frederik den Sjette engang spurgte mig; hvad jeg bestilte, og jeg svarede: ingen Ting, Deres Majestet! og jeg ved heller ikke noget at gjøre for Öieblikket, med mindre det maatte behage Majesteten at lade mig reise til England, og nærmere undersøge de Angel-Sachsiske Haandskrifter, som er af nogen Vigtighed ogsaa for Oplysningen af Danmarks Oldtid, men er aldeles forgløede i deres Høustavn. Det Ord greb Kongen med levende Belegelse, og Følgen deraf blev mine Engelske Reiser 1829—31, som hidtil synes slet ikke at have givet noget Udbytte, men som jeg dog skal stræbe at vise, var ingenlunde ørkesløse. Dette vilde vist nok ikke nu travngt til nyt Brev, hvis det „Angelsachsiske Bibliothek“ hertil jeg paa Engelsk gav en Udsigt, si var Metet kvælt i Fødselen¹⁾, men nu ligner den et höiideligt Kværnyn til Bod for Hverdags-Kulde, som jeg langtfra et kunne berøbe mig paa, snarere har endt ved at forsvare.

Sagen var imidlertid den, at da jeg første Gang kom til England, og udbredte mig med barbarisk Veltalenhed over den Angel-Sachsiske Litteraturs Skønhed og uhykelige Skæbne, da var et medlidende Smil over min stette Smag alt det Svær jeg fik, da alle Kiendere vilde vide fra første Haand, at hvad jeg loftede til Skyerne som en Ætre-Dronning, var en gammel ryaket Hex, der mid sine sorte Konster og med sin barbariske Trolke-magte fuldstændig havde forfjænt de Spark og Skieldard, leveroed Hunne, Warton, og andre Gentlemen af den fneeste Classiske Dannelse, havde set sig nødt til at offentlig hendes Paatrængsøhed. Det ærgrede mig naturligvis, ikke blot for Sagens men især for min egen Skyld, og jeg begyndte mig da paa det Grusomste af Velkommandens Udbiendtskab med hvad de forstod, til at drille dem med den store Selv-Fornægtelse, de vistt, ved saa ganske at overlade os det ny Europas Historiske og Poetiske Dronning, med hele den verdens-historiske Naevkendighed, vi Danske, som hendes vel svage men trofaste Riddere, vare sikrede nok paa at vinde, men vilde af naturlig Beskedenhed gjerne deelt ved tore hvideorne og glørende Frænder paa Anguls-Öen, der usædvanlig havde nærmest Krav paa Æren. Da nu dette, ved mit andet, heel usædvanligt Besög, begynde at virke, opfordrede man mig hals

¹⁾ Bibliotheca Anglo-Saxonica. Prospectus. London 18222222.

i Spøg og hals i gnaven Altor, til at bringe den Skønhed for Dagens Lyg, jeg aldrig kunde blive træt af at berømme, og forsikrede, at mine Bøstribster for Oplysning af den dunkle Sag ikke skulde fattes Understøttelse, og da de selv Boghandlernes Black and Young tilbød deres Tjeneste, kunde jeg umulig vægre mig ved at gjøre et Skridt, der godt kunde synes mislykket og dog tjene til Sagens Fremme. Saaledes vilkom min Udsigt til et Angel-Sachsisk Bibliotek, hvis Udgivelse af mig vel grundede til Umuelighederne, men som jeg vidste, behøvede kun at gjøre lidt Opsigt, for at finde Udgivere i England selv. Langt fra derfor i Udsigten at skaae den Engelske Omfrøthed, stræbde jeg netop med Flid at saare den saa dybt som muligt, og sangt, blandt Andet, reent ud, „Dersom jeg var en Engleak, istedenfor en Dansk, Digter og Historiker, da vilde jeg tiltale mit Fædreland med den „ufødselige Sangers“ Ord:

Dorckers er du end Urten, som raader

Paa Fedous-Jarås-Bræden af Letke i May,

Vil du dig ei røre endnu;

men skiondt jeg nu er langt fra at kunne udtrykke mig paa Engleak med saadan Fynd, skulde jeg dog ikke beklage, at man trogede min Tjeneste, naar det kun maatte vise sig, at det ikke var Sagen, men kun mig man betragtede med Ligegyldighed.“

Det tegnede nu vel et Øieblik til, at Subskriptionen vilde blive tiltrækkelig, og jeg altsaa nåedes til enden med Skum at trække mig tilbage eller prøve paa den Urimelighed at forblive i Danmark og staae i Spidsen for et saadant Værk i England, og jeg havde endnu Nok af min poetiske Forvovenhed til uden Betænkning at vælge det Sidste; men da jeg, før at lægge Haand derpaa, kom trede Gang til England, hørde min Udsigt gjort sin naturlige Virkning, saa man omdømt betragtede og behandlede mig som en Dansk Viking, der, efter mine hiære Forfædres Eksempel, vilde berige baade sig selv og Danmark med Englands Skatte, og Boghandleren var nær ved reent ud at sige, han ikke turde befatte sig mere med mig, for ikke at støvles til en Landsforræder.

Man misforstaae mig imidlertid ikke, som om jeg vilde beklage mig over mit forulykkede Toy 1831, thi jeg rognar de Sommer-Maaneder, jeg da tilbragte i London og Cambridge, til de behageligste saavel som de leverigste i mit Liv, og personlig vøndte jeg al den Agtelse og Forkommenhed, jeg kunde ønske, men Sagen, Udgivelsen af de vigtige og dyrebare Levninger af den første nyeuropæiske Literatur, det var nu blevet en

